

Като се видѣ така окървавенъ и изпоцапанъ, засрами се отъ постыжката си и каза: „Колко било мъчно човѣкъ да бѣде слѣпецъ! Всичко наоколо му е черно и грозно; най-малкиятъ шумъ го стрѣска и дразни; цѣлъ свѣтъ му се вижда кривъ, защото си мисли, че малко и голѣмо се подиграва съ неговото нещастие. И наистина слѣпцитѣ били най-нещастнитѣ хора на свѣта. Не, азъ никога вече нѣма да дразня слѣпцитѣ и не ще си вързвамъ очитѣ, за да се правя на врѣмененъ слѣпецъ.

— Колко си глупавъ! отвѣрна Добри. Ти стоя петъ—шестъ минути съ вързани очи и ти омръзна живота на слѣпцитѣ. Азъ мога да стоя цѣла седмица съ вързани очи, безъ да ми дотѣгне.

— Не можешъ търпѣ колкото мене даже.

— Дайте кърпата да ви докажа, каза гордо Добри и си завърза здраво очитѣ.

Най-напрѣдъ го накараха да се омие на кладенеца. Но щомъ почна да вади вода, разби си челото о дръжката на осѣта. Криво-лѣво извърши тази работа и се приготви за нова. Слѣдъ това му заповѣдоха да полѣе цвѣтията въ градината. Добрѣ или злѣ извърши новата работа, не знае, само едно запомнете, че още при първото поливане падна върху бодливата роза и си изподраска лицето.

Добри се ядосваше много отъ несполукитѣ си, ала се прѣструваше, че нищо не чувства. Така той прѣкара въ несполуки цѣли два часа и не искаше да признае прѣдъ другаритѣ си мъжнотията въ живота на слѣпцитѣ.

Най-послѣ отмалѣлъ отъ ранитѣ, които доби при своя глупавъ опитъ съ работитѣ на слѣп-